

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ-ΕΤΟΣ ΙΑ'-ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 130 -ΤΙΜΗ: 0,015 ευρώ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΛΙΟΛΟΥ 20 & ΛΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 1603, ΛΑΡΙΣΑ-ΦΕΡΡΟΥΛΑΡΙΟΣ 2008

ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ...²⁰

4. Μύρο στην ψυχή μου

Ένας από τους σοφούς εκκλησιαστικούς συγγραφείς του τείτρου αιώνα, ο άγιος Αμβρόσιος ο Μεδιολάνων, γράφει πώς στην προχριστιανική εποχή το όνομα του Ιησού περιεχόταν στην ιστορία και τη ζωή του ιωραπλιτικού λαού σαν μύρο σφραγισμένο σε δοχείο. Με την ενανθρώπηση το δοχείο άνοιξε και το μύρο σκορπίστηκε παντού. Σκορπίστηκε για να φέρει ευωδία, ελπίδα, χάρι, δύναμι.

*

Ιησού μου!... Χριστέ μου!...

«Μύρον εκκενωθέν όνομά σου» (Άσμα α' 3). Όταν το προσφέρω, απλαμβάνω την ευωδία της παρουσίας σου. Νοιώθω να βρίσκεσαι κοντά μου και να ζω κοντά σου. «Οσφράινομαι την οσμήν των ιμάντων σου» (Γενεσ. κζ' 27), «ομύρνα και στακιά και κασία» (Ψαλμ. μδ' 9).

Ιησού μου, Χριστέ μου, το όνομά σου, καθώς το κυκλοφορώ στη σκέψη μου και στο σώμα, δημιουργεί μία οικειότητα ανάμεσα σε σένα, το Θεό μου, και σε μένα, το πλάσμα σου. Ζω την εμπειρία του Αποστόλου σου και την επαναλαμβάνω. Δεν είμαι πια «ξένος και πάροικος» στη βασιλεία σου. Είμαι «συμπολίτης των αγίων και οικείος σου» (Εφεσ. β' 19). Δεν είσαι για την ψυχή μου ο μακρινός κι' απρόσιτος και κρυμμένος στο ζόφο και το γνόφο Θεός, όπως ήσουν για τον οποιοδήποτε Ιωραπλίτη. Είσαι ο Ιησούς, ο Θεάνθρωπος, που ήρθες στη γη μας, που συναναστράφηκες με τους ανθρώπους, που μπήκες στα σπίτια τους, που έφαγες μαζί τους, που θεράπευσες τους αρρώστους τους, που ουγχώρωσες τους αμαρτωλούς, που τους μίλησες και σου μίλησαν, που δίδαξες στο βουνό και στο ακρογιάλι, που κάθισες στο πουλάρι, που ανέβηκες στο σταυρό, που μπήκες στο μνήμα, που αναστήθηκες από τους νεκρούς. Ζω δύλια αυτή την υπέροχη ιστορία. Και σε αισθάνομαι κοντά μου, πολύ κοντά μου. Τόσο κοντά, όσο σ' ένοιωσε ο τυφλός της Βηθεοδά, η Χαναναία, ο Ιωάννης, κι' όλες εκείνες οι μακαριστές μορφές, που αξιώθηκαν να σε συναντήσουν στους δρόμους της Παλαιστίνης και να θρουν σε κάποια σχέσι μαζί σου. Σε βλέ-

«Κύριε, Ιησού Χριστέ,
Υιέ του Θεού,
ελέησόν με
τον αμαρτωλόν»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

πω με τα μάτια της ψυχής μου, σ' ακούω με τα εσωτερικά αισθητήρια, απολαμβάνω τη συντροφιά σου και την αγάπη σου, σου μιλάω «ως εί τις λαλήσει προς τον εαυτού φίλον» (Εξόδ. λγ' 11).

*

Ιησού μου... Χριστέ μου!...

Το όνομα σου είναι γλυκύ στο σώμα μου. «καρπός αυτού γλυκύς εν λάρυγγί μου» (Άσμα β' 3).

Υπάρχουν κι' άλλα ονόματα που μου είναι αγαπητά. Το όνομα της «μάννας» από μικρό παιδί το πρόφερα. Ήταν για μένα η ενσάρκωση της αγάπης και της στοργής. Το ίδιο και το όνομα του «πατέρα». Γ' αυτό κι' όταν τα πρόφερα κι' όταν ακόμα τα πρόφερω, νοιώθω ν' ανεβαίνει από το βάθος μου άλλοτε ελαφρότερο κι' άλλοτε ισχυρότερο ένα κόμα συγκινήσεως. Αγαπημένα ονόματα αγαπημένων προσώπων, που στάθηκαν πλάι μου με την ειλικρίνεια, με την απλότητα, με την αγάπη, με τη διάθεσι της θυσίας!

Μου είναι, ακόμα, αγαπητά και τα ονόματα των φίλων. Τα ονόματα εκείνων που την καρδιά τους, ζέστη, φλογερή, την ένοιωσαν χτυπάει κοντά μου και να ουγχρονίζεται με τους χτύπους της δικής μου καρδιάς. Των φίλων που μοιράστηκαν την ευτυχία μου και δάκρυσαν στον πόνο μου.

Όμως, Χριστέ μου, κανένα απ' τα ονόματα αυτά δεν μου είναι τόσο γλυκύ, όσο το όνομα το δικό σου. Γιατί κανένα από τα πρόσωπα τα αγαπημένα δεν μπορεί να σταθεί πλάι σου και να αναμετρηθεί μαζί σου σε προσφορά και σε θυσία αγάπης.

Το όνομά σου δεν είναι το όνομα του φίλου ή του αδερφού ή του πατέρα. Είσαι μαζί όλα αυτά. Είσαι για την ύπαρξη μου και φίλος κι' αδελφός και πατέρας. Μα, ταυτόχρονα, είσαι κάτι παραπάνω. Είσαι ο Λυτρωτής μου. Είσαι η ενσάρωση της θείας αγάπης. Είσαι η σταυρωμένη αγάπη. «Ηγάπουσα ημάς και παρέδωκες εαυτόν υπέρ ημών προσφοράν και θυσίαν τω Θεώ» (Εφεσ. ε' 2). Υβρίστηκες, ραπίστηκες, σταυρόθηκες, μάτωσες, παρέδωσες το πνεύμα σου για μένα και για τα αδέλφια μου τους ανθρώπους.

Όταν μιλά για Σένα, όταν σκέπωμαι ή αναφέρω το όνομά Σου, έρχεται στο μυαλό μου ολόκληρη αυτή η προσφορά κι' αισθάνομαι να με λούζει το απαλό κύμα

Η ΕΚΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

(Υπό το πρίσμα της χριστιανικής πίστης μας)

«Πάσα σάρξ ως μάτιον παλαιούται.
Η γαρ διαθήκην απ' αἰώνας, θανάτῳ αποθανήν»
(= «Κάθε άνθρωπος παλιώνει όπως το ρούχο.
Γιατί η θεία απόφαση είναι από παλιά,
από την αρχή, ότι θα πεθάνεις μια μέρα»)
(Σοφία Σιεράχ: 14, 17)

Μπροστά στο μυστήριο του θανάτου

Στις 28 Ιανουαρίου του νέου έτους 2008, βαθιά χαράματα (5:15'), έφυγε από τον πρόσκαρπο τούτο κόσμο ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσσος Ελλάδος κυρός Χριστοδούλος Παρασκευαΐδης. Η είδοπον του θανάτου του, αν και αναμενόμενος, έκανε βαθιά αίσθηση στο Πανελλήνιο και μεταδόθηκε δορυφορικά σ' όλον τον κόσμο.

Τί μπορούμε να πούμε ως άνθρωποι για τον κάπως πρώτο θάνατο του Μακαριούτου Χριστοδούλου; Τέτοιες οριακές σημάνσεις του «έίναι», που ύπουλη αρφώσαται εισιθάλλει στο σώμα και στεγνώνει το πολύκαρπο δέντρο της ζωής και «ψυχή εκ του σώματος βιάσις χωρίζεται εκ της αρμονίας και της συμφυΐας», δεν είναι κατανοητές με την ανθρώπινη λογική, όσο κι αν ταυτούτων οι πτέρυγες του νου. Απλά μένει η ανθρώπινη απορία: «Πώς παρεδόθημεν τη φθορά και συνεζεύχθημεν τῷ θάνατῳ», όπως την διατυπώνει τροπάριο της νεκρώσιμης ακολουθίας, την οποία ο αείμνητος καθηγητής Χρήστος Ανδρούτσος θεωρούσε το πιο ρωμαλέο κείμενο της Εκκλησιαστικής Γραμματείας μας.

«Οντως φοβερώτατον το του θανάτου μυστήριον! θα αναφωνήσει έκπληκτος ο Ιωάννης ο Δαμασκηνός στο ιδιόμελο τροπάριο του Δ΄ ήκου της νεκρώσιμης ακολουθίας, που ο ίδιος έγραψε. «Οπερ δι' ενδος ανθρώπου (=του Αδάμ) η αμαρτία εις τον κόσμον εισόλθεν, και δια της αμαρτίας ο θάνατος, και ούτως εις πάντας ανθρώπους ο θάνατος διώλθεν, εφ' ώ πάντες ήμαριον» (Ρωμ. 5, 12).

Ο Μέγας Βασίλειος, ο βαθυνούσιας αυτός Πατέρας της Εκκλησίας, διαφωτίζει και λύνει άριστα το πρόβλημα της θεοδικίας. Έγραψε εμπειριστικά πραγματεία με τον τίτλο: «Οὐ οὐκ ἔστιν αἴτιος των κακῶν ο Θεός» (βλ. Μ. Βασιλείου έργα, ΕΠΕ, Θεοσαλονίκη 1973, τόμ. 7, σελ. 86-123). Στη σελίδα 100 της πραγματείας του λέει τα εξής: «Οὐκ ο κακόν εκ του Θεού. Αναφεί τοινύν το κακόν ο Θεός. Επεί και ο ιατρός εξαφεί την νόσον, αλλ' ουχί νόσον ειβάλλει το σώματι. Πόλεων δε αφανισθοί, σεισμοί τε και επικλόσεις, και σφραγίδων απώλεια, και ναυάγια, και πάσια πολυάνθρωποι φθορά, είτε εκ γης, είτε εκ θαλάσσης, είτε εξ αέρου, ή πυρός, ή εξ οποιασδήποτε επιγείωμα, εις τον τον υπολειπόμενων σωφρονισμόν γίνονται, την πάνδημον πονηρίαν δημοσίαις μάστιξι του

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3